

อสุรหลังหน้าาก

(ภาคต่อของ หน้าาก)

บทที่ 1

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของทัตทยา

แม้ว่าไม่ต้องการจะจดจำ พยายามลืมเลือนกลบฝังอดีตมัวหมองที่ฝังใจ แต่ไม่ว่าจะเป็นวันสำคัญใดๆ ที่เกี่ยวกับหญิงสาวผู้ล่วงลับ จาริตไม่เคยจะลืมเลือนลงได้เลย

บ้านหลังใหญ่ที่ตั้งใจจะให้เป็นที่เรียนหอที่สมบูรณ์แบบ หูหรางดงามเมื่อแรก ในบัดนี้มีสภาพเหมือนบ้านร้าง เครื่องเรือนบางชิ้นยังไม่ได้แกะออกจากหีบห่อเสียด้วยซ้ำ บ้างก็มีผ้าคลุมกันฝุ่นผง สภาพใกล้เคียงกับเมื่อครั้งที่เธอยังมาดูแลการตกแต่งและสั่งทำเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ จนเมื่อเธอจากไป เฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นยังทยอยถูกส่งเข้ามา หนุ่มใหญ่ส่งคนดูแลบ้านให้รับของแล้วตั้งไว้ ไม่สนใจว่าสิ่งใดจะถูกวางไว้ตรงไหนเสียด้วยซ้ำ

มีเพียงภาพถ่ายขนาดใหญ่เฉพาะใบหน้าที่ยิ้มน้อยๆ ของหญิงสาวที่ติดอยู่กลางผนังห้องโถง ที่เขาบรรจบกับการติดตั้งอย่างประณีต มีตู้เตี้ยบานกระจกระดับเอวที่สวยงามตั้งอยู่ที่พื้นตรงด้านล่างของภาพ วางของรักของหญิงสาว ได้แก่อัลบั้มภาพถ่ายหลายเล่ม หนังสือทั้งภาษาไทยและเทศที่เคยเป็นเพื่อนแก้เหงาของเธอ รวมทั้งตำราอาหารคาวหวานที่เธอเคยหยิบใช้ บนหลังตู้มีแจกันดอกไม้ที่วางเปล่าวางเรียงกัน เป็นแจกันสวยงามที่เธอเลือกสรรซื้อหามากับมือจากที่นั่นที่นี่ เขาเคยซื้อดอกไม้มาจัดเปลี่ยน แต่ทุกครั้งที่ทำอย่างนั้น นึกถึงที่มาของแจกันแต่ละอัน เขาก็จะรู้สึกเจ็บปวดอ่อนแออยู่ลึกๆ ดังนั้นส่วนใหญ่มิมีแต่ซอกแห่งของดอกไม้ทั้งค้างคาอยู่

นำแปลกที่ความเศร้าเสียใจกลับกลายเป็นโรคภัยประจำตัวที่ไม่อาจเยียวยา นับวันก็ยิ่งฝังลึกราวกับเป็นคำสาปแช่ง! หากไม่ใช่คำสาปของมารร้าย ก็เป็นเทพยดา ที่จงใจลงโทษในบาปเวรที่เขาเคยทำไว้

ท่ามกลางความมืดสลัว ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้ใหญ่ตรงหน้าภาพ โต๊ะเล็กใกล้มีอวางขวดแก้วเจียรนัยพร้อมแก้วใส ที่ถ่ายเทเมรัยหอมกรุ่นสู่อ่างของเขาตลอดเวลาหลายชั่วโมง สระน้ำกลางห้องใสสะอาด สะท้อนแสงไฟดวงเล็กที่ติดกระจายบนเพดานห้องอยู่อย่างสงบเสงี่ยม

ก่อนนี้ในยามเคลิ้มหลับ ชายหนุ่มเคยแว่วยินเสียงเธอหัวเราะ บางครั้งเป็นเสียงอ่อนหวานที่เรียกขานชื่อเขา “คุณริต... คุณริตคะ....” แต่นี้นานเท่าไรแล้วที่เขานึกถึงเสียงเหล่านั้นไม่ออกเอาเสียเลย ไม่ว่าจะพยายามเพียงใดก็ตาม

เขามองภาพเธอ นึกถึงเธอ บางทีก็มีสติพอที่จะพาตนเองขึ้นบันไดไปยังห้องนอน แต่ว่าบางทีก็เผลอหลับ หรือไม่ก็สมัครใจที่จะหลับอยู่ตรงนั้น บางครั้งจนถึงเวลาเช้า เมื่อได้ยินเสียงสาวใช้เปิดประตูหลังบ้านจึงขยับกายลุกขึ้น กลายเป็นเรื่องปรกติที่สาวใช้ทั้งสองคุ่นชิน

ตกสาย เขาก็แต่งตัวสะอาดสะอ้านประณีต ขับรถคันใหญ่ไปทำงาน ชายหนุ่มชายกิจการอะไหล่รถยนต์ที่ต้องเคร่งเครียดกับการแข่งขันหันมาทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่ตรงไปตรงมา เขาเป็นหุ้นส่วนใหญ่เจ้าของอาคารสูงในพื้นที่ธุรกิจสำคัญและร่วมลงทุนในโครงการที่มั่นคงหลากหลาย มีสังคมใหม่ มีเวลาว่างมากขึ้น ดำเนินชีวิตในรูปแบบใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม

ความจริงไม่มีความจำเป็นที่ชายหนุ่มจะต้องมาทำงานตรงเวลาทุกวัน แต่เพื่อไม่ให้มีเวลาว่างซึ่งจะทำให้เขารู้สึกซึมเศร้าและเพื่อที่จะเรียนรู้งาน เขาก็เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น

เขายังเรียกนิศา ลูกน้องที่เคยทำงานด้วยกันให้มาทำงานด้วย หญิงสาวนั่งทำงานร่วมกับพนักงานของอาคารอีกหลายคนใกล้ห้องทำงานของเจ้านาย เธอเห็นจาริตหยุดพูดกับพนักงานบางคนด้วยสีหน้าท่าที่เคร่งขรึม สาวๆ ลงความเห็นว่าเจ้านายคนใหม่เป็นหนุ่มใหญ่ที่ไร้อารมณ์ขัน พูดน้อยและยิ้มยาก นิศาขานบว่า เจ้านายคนนี้ไม่ใช่คนที่ใครจะเล่นด้วยได้ แต่สาวๆ ก็ยังมีความหวังอยู่ดี

พอร่างสูงใหญ่เดินมาถึง เธอก็รายงานทันที

“เจ้านายคะ คุณอรุณี โทรศัพท์มาหลายครั้งแล้วค่ะ ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ สตรีผู้นั้นพยายามติดต่อเขามาเป็นระยะๆ และในเวลาไม่กี่วันที่ผ่านมา เธอติดต่อมาวันละหลายครั้ง ชูระของเธอไม่มีอะไรมากไปกว่าเรื่องของทรัพย์สิน “สมบัติของของลูกทวด ไม่ใช่จะต้องตกเป็นของพี่ณีหรือคะ ก็พี่ณีเป็นทายาทตามกฎหมายเพียงคนเดียวไม่ใช่หรือ” จาริตไม่ยอมรับหรือปฏิเสธ เพียงตอบเครียดๆ ว่า

“หากคุณอรุณีสงสัย ก็ให้ทนายความมาฟ้องเรียกร้องเอาก็แล้วกัน”

คุณอรุณีไม่กล้าแตกหัก เนื่องจากยังมีกิจธุระเกี่ยวพันและต้องอาศัยบารมีของชายหนุ่มปกป้องสถานะของตน ไม่มีวาทีน ทั้งญาติที่เคยเป็นที่ปรึกษาที่หันหลังเดินจากไป พันธมิตรที่จริงใจก็ช่างหาไม่ได้เสียเลย หากแตกหักกับจาริต เธอคงต้องพบความลำบากมากมาย

“จะให้หนีศาต่อสายคุณอรุณีไหมคะ”

“ไม่ต้อง”

คำตอบมักจะสั้น เครื่องขริม เงียบเฉย วันๆ เธอแทบไม่ได้ยินคำพูดที่เกินกว่าความจำเป็น ไม่คล้ายเจ้านายคนเดิมที่ไม่ค่อยประหยัดคำพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำพูดตำหนิติเตียนทับถมผู้อื่น จนเธอแทบจะลืมบุคลิกเดิมของเขาไปแล้ว

เขาเดินไปเข้าห้อง ปิดประตูเบาๆ และมักจะเก็บตัวเงียบอยู่ในนั้น แม้หากมีใครเดินผ่านเข้าไปโดยไม่ปิดประตูกลับ คนข้างนอกก็จะได้ยินเพียงเสียงพูดเบาๆ สอบถาม รับรู้ ไม่เอะอะโวยวายเช่นที่เคยเป็นมาในอดีต

นิตา นึกไม่ถึงเลยว่า การสูญเสียผู้หญิงเรียงบงายอย่างคุณทวดทยา จะทำให้เจ้านายเสียใจและเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้

จาริตเพิ่งนั่งลงเพียงชั่วครู่ นิตาก็โทรศัพท์เข้ามาถามว่า เขาจะรับสายคุณอรุณีหรือไม่

เขาตอบว่า “ต่อเข้ามา” แล้วเสียงคุณอรุณีก็นิ่งงั้นๆ

“แหม คุณริตธา ไม่ว่างรับสายพี่ณีเลยหรือคะ พี่ณีโทรหาตั้งไม่รู้กี่ครั้ง.....”

“คุณอรุณีสงสัยอะไรหรือ”

“ก็เรื่องดินเนอร์วันนี้ยังงั้นละคะ คุณริตธาต้องมาให้ได้นะคะ พี่ณีนัดทาง คุณหญิงพิจิตราไว้แล้ว หนูจุฑาทอร ลูกสาวคนสวยของคุณหญิงก็จะมาด้วย คุณริตธาอย่าลืมใช้ไหมคะ มาถึงโรงแรมเวลาทุ่มตรงนะคะ”

“แต่ว่าเรื่องนี้ผมก็เคยบอกคุณอรุณีไปแล้ว ผมยังไม่พร้อมที่จะขายบ้านหลังนั้น”

“ใช่ ก็เสียใหญ่จะเก็บมันไว้ทำไมละคะ บ้านบนเขาทั้งเปลี่ยวทั้งไกล จังหวะเวลาจะไปใช้ก็มีเสียเมื่อไหร่ ทั้งไว้ไม่มีใครดูแล มีแต่จะพังลงไปหรือไม่ก็ชาวบ้านเข้ามาครอบครองเสียเปล่าๆ ทางนี้เราจะใช้เป็นที่พักวิเวกปฏิบัติธรรม เท่ากับเราได้ทำบุญทำกุศลทางอ้อมด้วยนะคะ”

ชายหนุ่มนิ่งไปเป็นครู่

ทำบุญทำกุศล... เป็นความคิดที่ดีเหมือนกัน...

เพราะเหตุนี้หนุ่มใหญ่ผู้มีสีหน้าเคร่งขรึม จึงปรากฏภายในที่นัดหมาย เมื่อพนักงานต้อนรับสาวสวยพาเขาไปถึงโต๊ะอาหารที่ถูกจับจองสตรีวัยกลางคนที่ยังสวยพริ้งในเครื่องแต่งกายสวยงามภูมิฐานทั้งสอง นั่งคู่พูดจกกันอยู่ด้วยท่าที่สนิทสนม คุณอรุณีสลักขี้นยีน ยิ้มต้อนรับอย่างยินดี

“คุณจาริตมาแล้ว แหม พี่ณีดีใจจริงๆ เชิญนั่งคะ เชิญนั่ง”

มีการแนะนำอย่างเป็นกันเอง “เสียใหญ่คะ นี่คือนคุณหญิงพิจิตรา ยังงั้นละคะ คุณหญิงเป็นโคมอุปฐากจากวัดใหญ่หลายแห่ง ตลอดชีวิตมีแต่เรื่องทำบุญทำกุศล แล้วทั้งคุณหญิงทั้งหนูอร ยังเป็นนักปฏิบัติอีกด้วยคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้กัน สีหน้าหนุ่มใหญ่ในเวลายิ้ม แม้ไม่เบิกบาน แต่ก็กระจางนำดูขี้น คำพูดต่อเจือหยอกเย้า ทว่าประกายตากลับหม่นมัวลง

“ต้องบอกก่อนว่าผมออกจะไกลวัด เป็นคนบาปครับ”

คุณอรุณีรีบพูดว่า “แหม เสียจะเป็นคนบาปได้อย่างไร มีโอกาสเมื่อไรก็เห็นทำบุญเป็นแสนๆ ล้านๆ ใครมาขอความช่วยเหลือก็สมหวังกลับไปทุกคน เป็นนักบุญต่างหากล่ะคะ”

หนุ่มใหญ่ยิ้มขี้นๆ มองคนพูด ความจริงคุณอรุณีรู้เรื่องต่างๆ ดี แต่เพื่อผลประโยชน์เธอก็สามารถพูดให้สีด้าเป็นสีขาวได้อย่างแนบเนียน

คุณหญิงพูดว่า “อยากลองมาเป็นคนใกล้ชิดดูบ้างไหมล่ะคะ มากับดิฉันก็ได้ เราทำงานบุญกันบ่อยๆ”

ชายหนุ่มกำลังจะปฏิเสธ พอดีกับที่ร่างโปร่งบอบบางในชุดเสื้อกระโปรงสีอ่อนถือจานอาหารมายืนอยู่ใกล้ๆ หญิงสูงวัยทั้งสองทักว่า

“แน่ะ หนอรมาแล้ว”

เขาหันมาดูแล้วก็ต้องสะดุดใจ หญิงสาวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ จัดว่าเป็นคนสวยที่มีรอยยิ้มอบอุ่น แม้จะเต็มไปด้วยความระมัดระวังตัวไม่แตกต่างจากอดีตคู่หมั้นของเขา คุณพิจิตราบอกลูกสาวว่า

“สวัสดิ์คุณจาริตชิลูก”

เธอรีบวางจานอาหารลงบนโต๊ะตรงที่นั่งข้างกายเขา ซึ่งเป็นที่ที่เธอนั่งอยู่ก่อนหน้านี้ ยกมือไหว้อย่างมีกิริยา

“สวัสดิ์ค่ะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนต้อนรับ “สวัสดิ์ครับ” เขามองเธอไม่วางตาจนกระทั่งแม้ว่าจะนั่งลงพร้อมๆ กันแล้วก็ยังมองหน้าเธออยู่

“ผมรู้สึกว่าจะคุ้นหน้าคุณมาก”

“แหม ก็เราเคยไปเที่ยวด้วยกัน จำไม่ได้หรือคะ” เธอพูดยิ้มๆ

เขาจึงนึกได้ “ใช่แล้วครับ ปีที่แล้ว ที่ไปมอลต้ากัน”

คุณอรุณีเสียงสูง “อะไร รู้จักกันแล้วหรือคะ เคยไปเที่ยวด้วยกันอีกด้วย”

“ไม่รู้จักกันหรอกคะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “ไปกับกลุ่มทัวร์ อรมิเพื่อนหลายคน แต่รู้สึกว่าคุณจาริตจะไปคนเดียว”

“อ้อ.....” ผู้สูงวัยหัวเราะอย่างเข้าใจ

จาริตพูดต่อยิ้มๆ ซ่อนความหม่นหมองไว้ในซอกของหัวใจ

“ผมไปคนเดียว คุณอรเลยเมตตาตามาคูด้วย แล้วยังคอยตามไม่ให้ผมใจลอยจนพลัดหลงกับกลุ่ม”

“แหม เห็นใครๆ ก็เป็นห่วงคุณจาริต รวมทั้งเพื่อนๆ ของอรด้วย” เธอพูดยิ้มๆ

ในครั้งนั้น หนุ่มใหญ่ไปหน้าขี้นหม่นหมองรูปร่างหน้าตาบุคลิกดีที่มาแต่ลำพังในกลุ่มทัวร์ถูกพูดถึงด้วยความเห็นอกเห็นใจว่าเขาเพิ่งเสียภรรยาเพราะแท้งบุตร เขามาเที่ยวเพื่อที่จะลืมเลือนความทุกข์ แต่เธอก็เห็นท่าที่เขาเหมือนถูกความทุกข์ครอบงำทั้บถมอยู่ตลอดเวลา เขามักจะสวมแว่นตากันแดดสีเข้ม และก็มีบางครั้งที่เธอเห็นเขาถอดแว่นเพื่อที่จะซับน้ำตาเงียบๆ

“ครั้งนั้น ถ้าไม่ได้คุณอร กับเพื่อนๆ ผมคงลำบากมาก” เขาพูดด้วยอาการขี้นฝืนๆ

“เพื่อนๆ อร ยังถามกันใหญ่เลยว่า มีใครได้เบอร์โทรศัพท์ของคุณจาริตบ้าง”

“ไม่เห็นมีใครขอ呢ครับ”

คุณอรุณีพูดว่า “แหม เสียก็ เราต้องเป็นฝ่ายแจกเบอร์โทรสิคะ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะกล้าขอก่อน”

หลังจากสูญเสียภรรยา จาริตไม่มีความสนใจจะผูกสานความสัมพันธ์กับใคร เหมือนความรู้สึกนึกคิดในเรื่องของความรักใคร่ใคร่ได้ด้านซาไปเสียแล้ว แต่ก็อดที่จะยอมรับไม่ได้ว่าสุภาพสตรีสาวสวยผู้นี้เป็นคนแรกที่ทำให้เขารู้สึกดีขึ้น

อาหารค่ำมื้อนั้นใช้เวลายาวนาน บรรยากาศเต็มไปด้วยความใกล้ชิดสนิทสนม หญิงสูงวัยทั้งสองลอบมองหนุ่มสาวพูดคุยกัน แล้วแอบยิ้มให้แกกันอย่างพึงพอใจ ไม่บ่อยนักที่หนุ่มใหญ่จะรู้สึกผ่อนคลายเช่นนี้ และก่อนที่จะแยกย้ายจากกัน เขาก็ตกปากรับคำที่จะรับรองคุณอรุณีและแม่ลูก ที่เรือนไม้บนเขาซึ่งแม่ลูกปรารถนาที่จะขอซื้อ....

บ้านหลังนั้น... บ้านพักหลังโปรดของภรรยา ที่ซึ่งเขาทำให้เธอแท้งลูกด้วยความคลั่งแค้นหึงหวงเข้าใจผิด... จนนำมาซึ่งความตายของเธอในเวลาต่อมา.....